

Τίτλος: *ΟΤΑΝ ΦΥΣΑΕΙ*
Συγγραφέας: ΑΓΓΕΛΙΝΑ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ

© Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε., 2019

© Αγγελίνα Κλαυδιανού

Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσον, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: *ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ*

ISBN: 978-960-8061-74-3

Εικόνα εξωφύλλου:

© Magdalena Żyźniewska / Trevillion Images

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνηνών 24, Αθήνα 11472

Τηλ.210-6426393

Fax 210-6459312

E-mail: info@stereoma-sa.gr

www.stereoma-sa.gr

Facebook Εκδόσεις Στερέωμα

ΟΤΑΝ ΦΥΣΑΕΙ

Όταν φυσάει, το φιλί της το αισθάνεται να λιώνει στο στόμα του σαν πικρή σοκολάτα και το χαίρεται, νιώθει την κάπνα του ακατέργαστου στη γλώσσα, («πικρή ως το Θεό»), λείει μετά και κοιτάζει μηχανικά προς τα πάνω. Τόσο νευρικός, δυστυχώς, μονάχα τις μέρες που φυσάει. Φοβάται πως θα του έρθουν τα κτίρια στο κεφάλι. («Ναι ρε φίλε»), τον ακούς που μιλάει στο κινητό, στη στάση του λεωφορείου, επίτηδες δυνατά. («Δηλαδή το βρίσκεις υπερβολικό να μας έρθει κάνα σπίτι στο κεφάλι; Με εκπλήσσει το γεγονός πώς και δεν έχει συμβεί ακόμα»). Και μετά τον βλέπεις να βαδίζει νευρικός κοιτάζοντας τριγύρω και προς τα πάνω, να αλλάζει διαρκώς κατεύθυνση σκεπτόμενος «ας βαδίσω στη μέση του δρόμου μην τυχόν και μου 'ρθει καμιά γλάστρα στο κεφάλι») και να του κορνάρουν από πίσω τ' αμάξια, χωρίς όμως να είναι αυτός ο λόγος που αμέσως μετά αλλάζει πάλι γνώμη και ανεβαίνει στο πεζοδρόμιο, είναι που σκέφτηκε πως η πορεία της γλάστρας προς το κεφάλι του ενδέχεται να είναι διαφορετική, όχι απευθείας από το μπαλκόνι προς το πεζοδρόμιο αλλά με τέτοιον αέρα θα διαγράψει τροχιά, («σίγουρο είναι πως θα διανύσει καμπύλη»), κάτι θυμάται από τη φυσική στο σχολείο, φυσικά δεν είναι καθόλου πρακτικός, αυτός όπου και να βαδίζει φαντάζεται μια γλάστρα να σπάει ακριβώς πάνω στο κεφάλι του (το κεφάλι του να σπάει ή η γλάστρα άραγε;) («Ακόμη και στην έρημο να βαδίσεις καημένε τα ίδια θα φοβάσαι»), τον πειράζουν οι φίλοι.

Εκείνη τον περιμένει κάτω από κάτι δέντρα που λυγίζουν ως το χώμα. Αυτός τα βλέπει και τρέμει το φυλλοκάρδι του, (άες να μας έρθουν στο κεφάλι και τα δέντρα;)» Σκέφτεται ακονισμένα κλαριά, που του προκαλούν λύπη όταν τα συλλογίζεται, ιδιαίτερα Κυριακή μεσημέρι στο κρεβάτι του κι έξω να βραδιάζει γρήγορα. Αισθάνεται δειλός και μόνος όπως ένα δέντρο σε μια πεδιάδα, χωρίς τίποτε άλλο πέρα απ' τον ήλιο. «Τι έχεις;» ρωτάει το κορίτσι, αυτός δεν ακούει, δεν μπορεί να ακούσει, ο αέρας διώχνει κάθε ήχο από τα αυτιά του. «Φίλησε με», της λέει, την παρακαλεί σχεδόν. Αυτή ανοιγοκλείνει τα λουλουδένια χείλη, κάτι ρωτά, όχι δεν είναι καιρός για τέτοια, την τραβά κοντά του και την φιλά πρώτος. Το κορίτσι παραδίνεται, δεν έχει προφτάσει να αναπνεύσει. «Δεν πειράζει αναπνέω τώρα εγώ για σένα. Πιες την ανάσα μου». Τώρα ο κόσμος έχει χαθεί ή είναι πολύ πιο κοντά από πριν, τόσο κοντά που τον χάνουν, δεν τον βλέπουν. Τώρα ο κόσμος είναι μέσα τους. Τα βλέφαρα τους έχουν κλείσει μαζί, ένα βλέφαρο, σαλεύουν κάτω από την ίδια μεμβράνη, ο μοιρασμένος ύπνος τους, ένα φιλή, «έλα να χαθούμε σε μια θάλασσα από το σκοτάδι των βλεφάρων σου φτιαγμένη, κάτω από τα χείλη, κάτω από τα βλέφαρα σου είμαι ασφαλής», λέει εκείνος, και δεν ξέρει αν το λέει δυνατά.

Οδηγεί ως το σπίτι του τρελαμένος. Την απιθώνει σαν παιδί στο κρεβάτι του, την κοιτάζει, τον κοιτάζει, κοιτάζονται, λένε «είμαι δικός σου, είσαι δική μου» και κάτι τέτοια, από εκείνα που τα βαριέται ο κόσμος όταν δεν έχει να φάει. Κάτι τέτοια λοιπόν κι ύστερα τη φιλά πάλι και πάλι πιο πολύ και πιο πολύ και κάτι αρχίζει να τρέμει, ανάμεσα τους, μέσα τους, γύρω τους. «Σεισμός», σκέφτεται αυτή, όμως

δεν της επιτρέπει το φιλί του να αρθρώσει λέξη, η γλώσσα του στο στόμα της καταλύει κάθε άλλη γλώσσα. «Σεισμ...» το ταβάνι πέφτει, οι τοίχοι γκρεμίζονται, το κτίριο, οι σκάλες. Καταρρέει ο κόσμος κι αυτοί εκεί, αγκαλιασμένοι, παρακολουθούν τους σοβάδες ο ένας στα μαλλιά του άλλου, ο ένας στα βλέφαρα του άλλου. «Χιονίζει» ουρλιάζει εκείνη, το στόμα της για ένα δευτερόλεπτο ελεύθερο, καταραμένο δευτερόλεπτο, αρπάζει τον αέρα λαίμαργα με τα δόντια. Μα πέφτουν τα κτίρια και τους πλακώνουν. Εισχωρεί ο ένας στον άλλον κανονικά. «Τώρα πια δε φοβόμαστε τίποτα», λέει εκείνος, που είναι εκείνος κι εκείνη μαζί, που είναι πια κι οι δυο τους μαζί.

Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Ξεκίνησα από το σπίτι με τα πόδια. Εντάξει, δεν είναι κάτι που με πειράζει και τόσο πολύ. Πιο πολύ με πειράζει το ενδεχόμενο να τσακιστώ πουθενά και να μη μάθω τελικά τι γράφει η εφημερίδα, έτσι όπως τη δίπλωσα στη μέση και την άφησα στο κομοδίνο, ξέρεις εκείνη τη στιγμή που θολώνουν μπροστά στα μάτια σου τα γράμματα, λίγο πριν το ξημέρωμα και λες «φτάνει πια ας κοιμηθώ». Και τελικά ξυπνάς αργά και πρέπει να φύγεις κι ακόμη εκεί, στο κομοδίνο, βρίσκεται η εφημερίδα, μισοδιαβασμένη και σε περιμένει, έλα όμως που υπάρχει πάντοτε το ενδεχόμενο να μην επιστρέψεις και η ακόμη μεγαλύτερη πιθανότητα να επιστρέψεις, αλλά να μην είσαι πια ο ίδιος.

Όμως τα βήματά μου είναι σίγουρα και σταθερά, δεν τα φοβάμαι. Τα πόδια μου με πάνε πάντοτε όπου εγώ θέλω, μόνο που αν τα χάσω δεν ξέρω τι πρόκειται να μου συμβεί και σφίγγω τις γροθιές μου θυμωμένος μ' όλον τον κόσμο, με τον εαυτό μου περισσότερο, που είναι έτσι γελοίος και κάπως ανόητος, ανάξιος, τις πιο πολλές φορές. Πλήθος έρχεται κατά πάνω μου ενώ διασχίζω τη διάβαση στο φανάρι, γουρλώνω τα μάτια μπας και δείξω αστείος και γελάσει λιγάκι η κυρία με την σκοτεινιασμένη όψη και το καρότσι της λαϊκής αγοράς έτοιμο να κατεδαφίσει όλα τα κτίρια στο πέρασμά του. Κόκκινο φανάρι, πράσινο φανάρι, άδειο φανάρι, τρομάζω. Πάλι τρομάζω, τα μάτια μου αστράφτουν κι όμως πάω να περάσω τη διάβαση, από πείσμα περισσότερο, με κόκκι-

νο. Οι αχρείοι δε μου επιτρέπουν να περάσω. Λέω «θα περάσω κι εγώ με λιώσετε σα κατσαρίδα». Κι αυτοί φρενάρουν και τα αυτιά μου πονούν. Όπως και να έχει, είναι σχεδόν βέβαιη η βαθμιαία φθορά της ακοής μου. Ένας γέρος ρακοσυλλέκτης προσπαθεί να σπρώξει το καρότσι του από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, κάτι σκελετοί χριστουγεννιάτικων δέντρων ξαπλώνουν στην γωνία απέναντι. Τον κοιτάζω κάπως ανήσυχος, «Θέλετε βοήθεια;» έχω την πρόθεση να τον ρωτήσω αν και δεν ρωτώ τίποτα τελικά. Γιατί; Ποιος ξέρει; Εγώ δε λέω ποτέ μου τίποτα σε ξένους, έτσι με μάθανε, κι αυτός με κοιτάζει με ένα θαμπό, κάπως θλιμμένο χαμόγελο.

Τελικά περνά αντίκρυ, συνεχίζω να πηγαίνω, όλο πηγαίνω, πάντοτε τρομαγμένος με τους αγνώστους μου, τίποτε δεν άλλαξε και χαίρομαι γι' αυτό. Δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς, λέω στον εαυτό μου, τώρα θα ξεδιαλύνουν όλα. Μόνο τα πόδια μου δε φοβάμαι, αυτά με πάνε όπως και να έχει. Ψαχουλεύω με αγωνία τις τσέπες μου. Τα χρήματα μου πάντοτε εκεί. Όλα μου τα χρήματα. «Δεν θα τα χρειαστείτε πια ύστερα από την Επέμβαση», μου είπε Εκείνη στο τηλέφωνο. Πολύ ευγενική, όπως όλοι όσοι θέλουν να κάνουν τη δουλειά τους. «Πού βρήκατε τον αριθμό του τμήματος μας;» ρώτησε και είχε κάτι το καθησυχαστικό στη φωνή της που μ' έκανε θηρίο. «Στο σακάκι μου», απάντησα όπως με είχαν δασκαλέψει, κι Εκείνη εξακολούθησε λες και δεν είχε μεσολαβήσει τίποτα τονίζοντας: «Ελάτε αύριο το πρωί νηστικός, να μην κουβαλάτε τίποτε άλλο πάνω σας εκτός απ' την ταυτότητα σας και τα χρήματα. Όσα χρήματα έχετε. Ολόκληρο το ποσό χωρίς τσιγκουνιές. Δεν είναι και μικρό πράγμα αυτό που ζητάτε. Να ξέρετε όμως πως αν το μετανιώσετε, εμείς δεν φέρουμε καμία ευθύνη. Παρακαλώ να

βρίσκεστε στο εργαστήριο μισή ώρα νωρίτερα προκειμένου να υπογράψετε τα απαραίτητα χαρτιά...»

Και εξακολούθησε για ώρα πολλή να μιλάει για διάφορα διαδικαστικά ζητήματα. Ρώτησε ακόμη μερικά πράγματα για εμένα. Την ηλικία μου, τα κιλά μου, το ύψος, τις γυναίκες που είχα. Ύστερα ρώτησε τον λόγο που ήθελα να... κι άξαφνα κόμπιασα. «Ξέρετε είναι απαραίτητο για το αρχείο μας, αν δεν επιθυμείτε όμως...»

Κατάλαβα πως την έφερα σε δύσκολη θέση, η φωνή της μου ήταν συμπαθής, οπότε είπα μόνο «φοβάμαι πολύ». «Τι πράγμα φοβάστε;» ρώτησε Εκείνη με κάποιο δισταγμό, που μ' έκανε να νιώσω μέσα μου κάτι σαν οίκτο για την ταλαιπωρία της συζήτησης. «Αυτό που φοβούνται όλοι», είπα αποφασιστικά, κλείνοντας την κουβέντα και αυτή με ευχαρίστησε, ανακουφισμένη μάλλον, που δεν αναγκάστηκε να με πιέσει περισσότερο. «Προς Θεού μονάχα, μην πείτε τίποτα σε κανένα». Η υπηρεσία μας είναι μυστική όπως θα γνωρίζετε ήδη». Βάναυση επιθυμία να ξεκαρδιστώ στα γέλια με κυρίεψε. «Πιστεύετε στο Θεό;» την ρώτησα. «Ναι», είπε, αφοπλιστικά Εκείνη και αυτό με άφησε εμβρόντητο. Δεν είπα τίποτε άλλο και κατέβασα το ακουστικό. Δεν ξέρω γιατί με επηρέασε τόσο το γεγονός. Στο κάτω κάτω ήταν μόνο η τηλεφωνήτρια.

Με πήρε η μάνα μου τηλέφωνο λίγο πριν βγω από το σπίτι. «Και του χρόνου αγόρι μου», είπε και μου κόπηκαν τα ήπατα. Είχα ξεχάσει τα γενέθλιά μου. Επιπλέον όταν μου ευχόταν η μάνα μου (και του χρόνου) με έπιανε τρομακτική ανησυχία, όχι για εμένα αλλά για εκείνη. Σκεφτόμουν πως ίσως του χρόνου να μην με καλούσε ξανά. Πράγμα φυσικό, κάποια στιγμή θα συνέβαινε όπως και να έχει, θέλω να πω

το να μην με καλέσει ξανά η μάνα μου ή και ο οποιοσδήποτε άλλος. Το να μην καλέσω εγώ ξανά τον εαυτό μου όμως, αναρωτήθηκα, μήπως ήταν χειρότερο απ' όλα τα άλλα; Ίσως εκείνο που πραγματικά φοβόμουν να μην ήταν δυνατό να το νικήσω. Μπορούσα να πάρω όσες αποφάσεις ήθελα, δεν μπορούσα όμως να αλλάξω το παρελθόν και όλες εκείνες τις φορές που στεναχώρησα τη μάνα μου μεγαλώνοντας φυσιολογικά. (Μα πώς γινότανε να μην τη στεναχωρήσω αφού η αιτία της στεναχώριας της ήταν η ανάπτυξη μου). Η σκιά μου, έλεγε, που έπεφτε στους τοίχους καθώς ψήλωνα αδιάκοπα, την ενοχλούσε, την έκανε να νιώθει άρρωστη, φοβόταν τάχα πως θα γκρέμιζα τις πόρτες στο πέρασμα μου, έφυγα λοιπόν κι εγώ από το σπίτι μια και καλή. Ίσως αν ένιωθα πως ήταν περήφανη έστω και λίγο για όσα είχα κάνει ή δεν είχα κάνει, να ανησυχούσα λιγότερο όταν την άκουγα να μου λέει: «Και του χρόνου αγόρι μου». Και να τρέμει στο χέρι της ελαφρώς το ακουστικό του τηλέφωνο (ακόμη και το τρέμουλο του τηλεφώνου μπορούσα ν' ακούσω). Το κακό είναι πως θα ήταν ίσως πιο ευτυχισμένη αν είχα παραμείνει έμβρυο ή πως δεν θα ήταν ευτυχισμένη με τίποτε τελικά, ό,τι κι αν έκανα. Όσα είχα καταφέρει δεν τα πίστευε στ' αλήθεια. Τα άκουγε όλα μέσα σε μια ομιχλώδη αφηρημάδα, λες και είχα ξαναρχίσει τα πρώτα εκείνα τερατώδη ψέματα των παιδικών μου χρόνων, που πάντοτε τα άκουγε ήρεμη, μ' ένα εκνευριστικά υπομονετικό χαμόγελο. Αυτό ακριβώς το χαμόγελο με εξαγρίωνε και μ' έκανε να εφευρίσκω ακόμη πιο τρελά ψέματα να πω. Αυτό ήταν η αιτία της μανίας μου.

Εκείνη την εποχή ήμουν τρελός για δέσιμο, τώρα όμως ποτέ δεν λέω ψέματα. Πήγα λοιπόν να κάνω μεταβολή και να πετάξω το σχέδιο μου στα σκουπίδια, όμως τότε ακρι-

βώς πήρε το μάτι μου τη Γυναίκα πίσω από τον πάγκο της ρεσεψιόν. Ήμουν βέβαιος πως ήταν η ίδια που είχα μιλήσει μαζί της στο τηλέφωνο. Αυτά τα μάτια είχαν το ίδιο χρώμα, αυτή η φωνή την ίδια ήρεμη χροιά με τη Φωνή. Με εξόργιζαν και με μαγνήτιζαν ταυτόχρονα, ένιωσα την παρόρμηση να σπάσω την τζαμένια πόρτα, να εισβάλλω στα γραφεία των γιατρών, να τρομοκρατήσω τους ασθενείς φωνάζοντας πως όλα είναι μάταια, να Την αρπάξω και να φύγω μαζί Της για το οπουδήποτε. Και πίστευα, πραγματικά το πίστευα εκείνη την ώρα, πως θα ήταν αρκετή μια τέτοια κίνηση για να με γιατρέψει. Όμως για δύο λόγους, πρώτον επειδή έβρεχε καταρακτωδώς και δεύτερον, επειδή ποτέ και σε καμία περίπτωση δεν εμπιστευόμουν αυτού του είδους τις στιγμιαίες εμπνεύσεις, το μόνο που έκανα ήταν απλώς να μπω μέσα και να προχωρήσω σαν κύριος προς το μέρος Της. «Αδειάστε παρακαλώ τις τσέπες σας», είπε, προτού προλάβω να πω το οτιδήποτε. Υπάκουσα κοιτάζοντας τα όμορφα μάτια Της. Δεν υπήρχε πιθανότητα να μην υπακούσω εκείνη τη στιγμή σε ό,τι κι αν μου ζητούσε. «Μπείτε στον θάλαμο με τον αριθμό σαράντα κι αφαιρέστε όλα σας τα ρούχα». Αισθανόμουν ήδη αρκετά άβολα που μου ζητούσε Εκείνη να γδυθώ κι αυτό με έκανε να αντιδράσω αλλόκοτα. «Όχι» είπα προς μεγάλη μου έκπληξη. Η κοπέλα φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν επιθυμείτε πλέον να προχωρήσετε στην Επέμβαση;» «Όχι», είπα και πάλι νιώθοντας κάπως ηλίθιος. «Δηλαδή, θέλω να πω ναι. Επιθυμώ». Χαμογέλασε αμήχανη, έδειχνε εξίσου μπερδεμένη με εμένα. «Τουλάχιστον αφήστε κάπως εκτεθειμένο τον λαιμό σας στην περιοχή της καρωτίδας. Είναι απαραίτητο για να ολοκληρωθεί η διαδικασία. Συμπληρώστε αυτά τα χαρτιά.

Θα σας μιλήσει πρώτα ο γιατρός, θα σας εξηγήσει μερικά πράγματα κι αν ακόμη επιμένετε στην απόφασή σας και είστε πραγματικά σίγουρος πως αυτό είναι που επιθυμείτε πραγματικά, τότε θα προχωρήσουμε στην ολοκλήρωση της Επέμβασης. Είστε νηστικός;» Τα μάτια Της πρόσδιναν μια σημασία παράξενη στις λέξεις που πρόφερε, η έκφραση των ματιών Της λες κι εννοούσε περισσότερα απ' όσα έλεγε με τη Φωνή, ήμουν έτοιμος να ρωτήσω «Εσύ; τι θα ήθελες εσύ;» γιατί δεν φαινόταν πλέον να έχει σημασία οτιδήποτε άλλο πια για μένα και ο μόνος λόγος που επέμενα στην απόφασή μου ήταν για να κερδίσω λίγες ακόμη στιγμές αναμονής δίπλα Της. «Μάλιστα» θυμήθηκα να απαντήσω. Πραγματικά ήμουν απολύτως νηστικός, αισθανόμουν μάλιστα μια ελαφριά ζάλη. «Ναι», είπε Εκείνη προς μεγάλη μου έκπληξη ανοιγοκλείνοντας τα ρουθούνια Της κάπως ανυπόμονα, «το αισθάνομαι».

Ζαλισμένος από το βλέμμα της μπήκα στο θάλαμο με τον αριθμό σαράντα. Η οσμή του καθαριστικού με χτύπησε στα μούτρα ανακατεμένη με την μυρωδιά ενός άλλου γλυκερού πράγματος που δεν ήθελα καθόλου να ξέρω τι ακριβώς ήταν. Έβγαλα το σακάκι και το πουκάμισο μου για να μην δείξω αγενής. Έμεινα με ένα φανελάκι από λεπτό ύφασμα να τρέμω από την αγωνία, όχι για το τι έμελλε να μου συμβεί αλλά κυρίως για το αν θα Την ξανάβλεπα και σε τι κατάσταση θα ήμουν όταν θα Την ξανάβλεπα. Ο γιατρός μπήκε από μια άλλη πόρτα και με αιφνιδίασε. «Πρέπει να γνωρίζετε», είπε αμέσως χωρίς προεισαγωγικά, «πως ο δρόμος που διαλέγετε δεν έχει επιστροφή σε καμία περίπτωση και συνεπάγεται ένα τίμημα αρκετά σκληρό. Αν θέλετε όμως», συμπλήρωσε «ώστερα από την αλλαγή σας, ώσπου να προ-

σαρμολογείστε και για όσο καιρό εσείς διαλέξετε, μπορείτε να δουλεύετε για μας, εξάλλου θα έχετε άπλετο χρόνο σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους γνωστούς σας, ξέρετε πολύ λίγοι έχουν πάρει τελικά την απόφαση, μιας και το τίμημα μοιάζει τελικά να τους βαραίνει περισσότερο από τον φόβο. Η επιλογή είναι δική σας, να ξέρετε όμως πως θα υπάρξουν φυσικά συνέπειες». Μου έδωσε ένα φύλλο χαρτί το οποίο διάβασα πολύ προσεκτικά παρά την ταραχή μου. «Θα το κάνω», είπα, «αρκεί να μου υποσχεθείτε κάτι». «Αν περνάει από το χέρι μου» είπε ο γιατρός. «Θέλω... δηλαδή θα ήμουν ευγνώμων αν επιτρέπατε σ' Εκείνη να το κάνει». «Ποια είναι Εκείνη;» Ο γιατρός έδειξε για μια στιγμή να μην καταλαβαίνει, ύστερα γέλασε, «μα φυσικά και θα το κάνει Εκείνη, σας έχει ήδη επιλέξει». Πριν φύγει με χτύπησε στην πλάτη. «Μην ανησυχείτε, πραγματικά τίποτα δεν πρόκειται να πάει στραβά, αρκεί να είστε έτοιμος να αντιμετωπίσετε τις συνέπειες με σθένος. Θα βρισκομαι στο διπλανό δωμάτιο σε περίπτωση που με χρειαστείτε.» Η φαλάκρα του εξαφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας. Η πόρτα έκλεισε. Όμως δεν ήμουν μόνος.

Περίμενα για λίγη ώρα. Μόνο για λίγη. Μέτρησα πέντε εισπνοές, επτά εκπνοές. Είχα μαζέψει πολύ αέρα στο στήθος μου. Ζαλιζόμουν. Τότε Την είδα μπροστά μου. Το μόνο που μπορούσα πραγματικά να διακρίνω για μερικές στιγμές ήταν τα Της μάτια. Τότε έχασα εντελώς την αίσθηση της ισορροπίας και γκρεμίστηκα σαν χτυπημένος από σφαίρα στο κρεβάτι, αλλά Εκείνη με κράτησε πριν πέσω κι ακούμπησε απαλά τα χείλη Της στο λαιμό μου, σα να ήθελε να με φιλήσει. Τότε ένιωσα το ελάχιστο τρύπημα που έκαναν τα υπέροχα εκείνα δόντια στο δέρμα μου. Η Φωνή, απαλή και

σίγουρη όπως στο τηλέφωνο, γέμισε το κρανίο μου με το ψιθυριστό νερό Της. «Τώρα είσαι δικός μου, τώρα είσαι εγώ», έλεγε. Και ήταν ωραία να αισθάνομαι το αίμα μου να φεύγει από τις φλέβες που το φυλάκιζαν όλα αυτά τα χρόνια. Μαζί μ' εκείνο το νωθρό, κωφό αίμα, έφευγε μακριά και ο φόβος. Δεν φοβόμουν πια τίποτε. «Δεν είμαι τώρα αυτός που ήμουν», σκέφτηκα, ενώ όλα γύρω σκοτείνιαζαν. Σκοτείνιαζα εγώ.

Όταν άνοιξα τα μάτια διψούσα πολύ, αλλά όχι για νερό, ούτε για οτιδήποτε άλλο συνήθιζα ως τώρα να πίνω. Εκείνη στεκόταν μπροστά μου, μπορούσα να ακούσω την καρδιά της. «Πως αισθάνεσαι;» με ρώτησε ανοιγοκλείνοντας της βλεφαρίδες Της. Σχεδόν μπορούσα να ακούσω το πυκνό θρόισμα τους, να δω τον ίσκιο της κάθε μίας ξεχωριστά και τις διακλαδώσεις των ίσκιων τους στο ανοιχτόχρωμο δέρμα Της. Την άκουγα μέσα στο κεφάλι μου χωρίς Εκείνη να μιλάει, Την αισθανόμουν να χαϊδεύει με τη σκέψη Της τη σκέψη μου. «Διψάω», είπα. «Ποτέ δεν θα πάψεις», είπε Εκείνη και μου έκλεισε το μάτι. Άκουσα πάλι την μουσική των βλεφάρων Της. Τότε ο γιατρός έχωσε το κεφάλι του στο άνοιγμα της πόρτας προκαλώντας μου αναπάντεχα εκνευρισμό. «Όλα καλά;» ρώτησε. Πρόσεξα με βασανιστική ευκρίνεια την γαλαζωπή εκείνη φλέβα που έκανε το δέρμα του λαιμού του να πάλλεται καθώς μιλούσε. Δεν φοβήθηκα. Ήμουν πια ένας νεκρός και ο φόβος δεν μου έλεγε τίποτα πια. Έσπρωξα την πόρτα δυνατά ώσπου να κλείσει και βύθισα τα δόντια μου στο λαιμό του. «Πρέπει να φύγουμε», είπε τότε Αυτή. «Σκατά τα έκανες». Αλλά δε με ένοιαζε. Θα φεύγαμε, λέει, μαζί. Κι ας μη μάθαινα ποτέ τι έγγραφε η χθεσινοβραδινή εφημερίδα στην τελευταία της σελίδα.